

REISVERSLAG NR 23 VAN FRED EN NELIE MET DE ALCEDO

We liggen een paar dagen in de Lagana baai aan de zuidkant van Zakynthos. 's Ochtends bekijk ik het weerbericht en vind de wind niet goed genoeg om de baai te verlaten. Te weinig wind of wind uit de verkeerde richting. Ik moet nog steeds een beetje wennen aan tevreden zijn met nietsdoen, maar het begint al aardig te lukken. Met zijn tweeën in een mooie omgeving zwemmen en boeken lezen, wat kan je je nog meer wensen.



Hoe doen we dat; dagen in een baai liggen zonder verbinding met elektriciteit en water en toch elke dag een ijskoud biertje.



Ten eerste zuinig zijn. We hebben 205 l zoet water aan boord waar we mee koken, koffiezetten, wassen en tandenpoetsen. Daar doen we makkelijk 4 weken mee. Als we ons willen wassen kunnen we ook over boord springen waarna we ons soms

onder de buitendouche afspoelen met zoet water. Voor drinken en thee zetten gebruiken we flessenwater, waarvan we negentig liter aan boord hebben. Daar doen we 3-4 weken mee. Voor nood hebben we nog een jerrycan met 20 l zoet water. We hebben twee zonnepanelen



van elk 100 W die de vier accu's makkelijk volhouden terwijl er ook nog een kleine koelkast aanstaat. We zijn dan ook volledig onafhankelijk van walstroom. Verder hebben we een dieseltank met een inhoud van 180 l, waar we makkelijk genoeg aan hebben voor het hele seizoen. Voor het koken hebben we drie gasflessen van elk 7 kg aan boord. We zijn nog steeds bezig met onze eerste fles. De verwarming gaat op diesel, maar die hopen we dit jaar niet nodig te hebben. Alhoewel de temperatuur komt 's nachts al onder de 20 graden.



Eindelijk komt er een beetje wind dat ons naar Zakynthos (15 Nm verwijderd) zou kunnen brengen. Toch moeten we nog

een deel op de motor varen vanwege windstilte. Zakynthos is een redelijk grote stad, waar we inkopen gaan doen, het restaurant waar we vorig jaar met zijn tweeën heerlijk konijn gegeten hebben en wijn gedronken voor € 28, gaan we weer opzoeken en Nelie wil winkelen met haar etalagebeentje. Het restaurant vinden we na enig zoeken weer in een achterafstraatje. Lekker gegeten, maar helaas stond er geen konijn op het menu. Dat bestellen we dus voor morgenavond.

Op de kade staan mensen van één of ander bedrijf die voor de havenautoriteiten liggeld innen, maar je kan ook op het havenkantoor betalen. We doen het laatste en betalen voor een dag slechts € 4,90, Als we op de kade hadden betaald had het ons € 20 gekost. Altijd interessant een kantoor van een Griekse autoriteit te bezoeken. Zakynthos is een grote haven en de havenautoriteit zetelt dan ook in een groot gebouw met Griekse vlaggen en een groot gewichtig bord aan de gevel. We kunnen echter geen ingang ontdekken want de hele benedenverdieping is een groot café. Na enig zoeken vinden we aan de achtergevel een trap die ons naar de eerste verdieping brengt met mannen in uniform. Zoals vaker kijken ze zo van waar kom je ons nu weer mee lastig vallen, zelfs als je wilt betalen.

Een nadeel van in een haven liggen is dat je niet vanaf het schip kan zwemmen omdat het water te vervuild is. Maar hier is een stenen trapje op de kade en klim je over de muur en dan kunnen we in prachtig helder water zwemmen. Je moet het wel eerst ontdekken.

Wat zijn we toch een bevoorrechte mensen dat we dit kunnen doen. Het voelt een beetje scheef dat wij genieten op een zee waar vluchtelingen verdrinken en er mensen in Nederland zijn die nauwelijks of

niet rond kunnen komen door o.a. de toeslagenaffaire of de energiecrisis. Maar het kan nog veel schever. Het plezierjacht



KATARA met een lengte van 124 m legt aan in de haven van Zakynthos. Het schip is in 2010 gebouwd voor € 300.000.000, vaart met een vaste bemanning van 95 personen en heeft 18 suites voor 34 gasten. Het kost de eigenaar € 35.000.000 per jaar om het schip in de vaart te houden. De eigenaar is de voormalige Emir van Qatar. Er staat een rij zwarte Mercedesen op de kade om de gasten van de Emir te vervoeren. O ja, de maximumsnelheid van dit bootje is 20 kn (37 km/uur), snel genoeg om te kunnen waterskiën.

In al die jaren dat ik hier vaar ben ik nog nooit in de baai van Argostoli op het eiland Cephalonië geweest. Ik weet niet of je het een baai kan noemen. Het is meer een zeearm 15 km diep en 2 km breed. Het leek me geen interessante plek maar ik heb nu toch een paar mensen gesproken die er enthousiast over waren. We willen het gaan onderzoeken en bestuderen het weerbericht om onder gunstige omstandigheden het zeegat van 15 Nm tussen Zakynthos en Cephalonië te kunnen bezeilen. Overmorgen lijkt gunstig dus morgen eerst een tussenstop in Nikolaos en daarna oversteken. Als we het anker ophalen in Zakynthos halen we ook de ankerketting van onze buurman, die nog aan de kade ligt, omhoog. We worden er handig in; ketting omhooghalen, touw erom en vastzetten, eigen anker laten zakken tot het vrij van de ketting is, anker

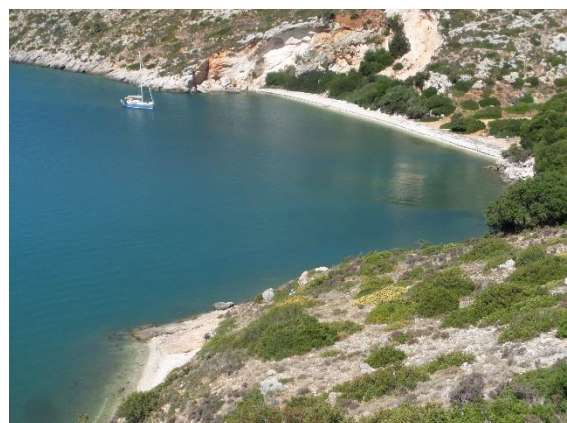
binnenhalen en ketting van de buurman loslaten. Een klusje van nog geen 10 minuten.

Volgens het weerbericht moeten we het eerste deel van de overtocht op de motor varen en daarna met halve wind 3 Bft recht op de baai van Argostoli af. Wat zou dat mooi zijn, maar de winden in de Ionische zee zijn erg veranderlijk en houden zich niet altijd aan het weerbericht. Het eerste uur kunnen we tot onze vreugde zeilen, daarna is het een uur windstil dus op de motor varen, dan komt de verwacht wind van 3-4 Bft. Dat schiet lekker op, maar na twee uur komt er nog maar een windje van 1 Bft recht vanachter met golven van minstens 1 m van opzij. Zeilers weten wat een ellende dat is. Dus zeilen naar beneden en verder op de motor. Eenmaal in de grote baai, waar we geen last meer hebben van dwars inkomende golven trekt de wind weer aan en kunnen we met 3-4 Bft wind van achter nog anderhalf uur prachtig zeilen.

We gooien het anker uit in 1 m diep water. Met opgetrokken kiel hebben we dan nog 20 cm water onder het schip. Dat moet voldoende zijn in de Middellandse Zee waar geen getij is. Met het laten vallen van het anker denkt Nelie grote schelpen op de bodem te zien liggen. Dat gaan we morgen verkennen, maar als we in bed liggen bedenk ik me dat het water best wel eens een meter zou kunnen zakken en dan liggen we als een huis en kan het een maand of langer duren voor we weer vlot komen. Waar we liggen aan het eind van de diepe baai wordt momenteel met de zuidelijke wind het water flink opgestuwd. Morgen wordt de normaal heersende wind van 5 Bft uit het NW verwacht. Het is niet ondenkbaar dat het water aan het eind van de baai een meter lager wordt en dan zouden we de komende weken om het schip kunnen lopen. Ook moet je hier

rekening houden met verschil in waterstand ten gevolge van luchtdrukverschillen. Met een hoge luchtdruk kan het water 20 cm lager staan dan met een lage luchtdruk. Dit in bed overdenkend gaan we weer aan dek en verleggen het schip naar een plek met een waterdiepte van 2 m.

Nu denken we rustig te kunnen gaan slapen, maar om 5.30 gaat het alarm van de ankerwacht en gaat het schip er vandoor. Het is hard gaan waaien (5 Bft) en het anker is losgetrokken. Anker op en opnieuw laten vallen. Bij de tweede keer houdt het anker en gaan we weer gerust naar bed. Dat kan want we hebben een perfect ankeralarm op de mobiel dat ons echt wel wakker maakt als het schip niet op zijn plek blijft. Als we wakker worden staat er 5 Bft met vlagen 6 Bft uit het NW en dat lijkt de hele dag zo te blijven. We liggen aan hogerwal dus we hebben geen last van golven en de deining van zee komt niet tot hier. Het anker geeft geen krimp, maar het is geen weer om de baai te gaan verkennen en te gaan snorkelen. We maken er een huiselijke dag van. Volgens het weerbericht staat er morgen veel minder wind.



We liggen in een prachtige baai. Aan de westkant laagland met boerderijen voordat een heuvelrug begint en aan de oostkant hoge bergen met steile rotswanden. De grootste bekoring van

deze baai is dat er nauwelijks schepen ankeren, zelfs in het hoogseizoen als je in de meeste baaien moet dringen om nog een ankerplek te bemachtigen. Momenteel liggen hier twee andere schepen voor anker ongeveer 1 km verwijderd van waar wij liggen. In de verte zien we drie parasols in het water staan. Ik heb gehoord dat dat een gezellig familierestaurant is. Gaan we morgen ook proberen.

De wind is afgenomen en we gaan vandaag eerst terug naar de eerste ankerplaats met een waterdiepte van slechts 1 m. Nelie dacht daar grote schelpen op de bodem gezien te hebben. Met behulp van de GPS-positie die we genoteerd hadden vinden we de plek weer terug en gaan we op onderzoek uit. Vanwege de ondiepte kunnen we rond het schip lopen. We hebben wel schoenen aangedaan voor het geval we op scherpe schelpranden gaan staan. Het blijken inderdaad heel veel grote schelpen te zijn, die vast in de grond zitten.



Met veel wrikken lukt het er één los te krijgen. Het zijn 40 cm lange schelpen die voor meer dan de helft in de grond verankerd zijn. Er zit echter geen leven meer in en het boven de grond uitstekende deel is half vergaan. Wel zijn de schelpen prachtig begroeid met plantjes en we besluiten daarom de oogst tot één schelp te beperken.

Op weg naar de andere kant van de baai varen we langs het restaurant 'de drie umbrella's' dat in het water gemarkeerd wordt door drie oranje parasollen die in het water staan. Gisteren zagen we dat de parasollen uitgeklappt waren. Nu zijn ze echter dichtgeklappt, dus we gaan ervan uit dat het restaurant gesloten is. Morgen gaan we bekijken of ze dan wel open zijn, maar we gaan nu eerst voor anker in een prachtige baai aan de overkant. Het is me de laatste tijd opgevallen dat er op de stranden van deze verlaten baaien veel minder plastic rommel licht dan een aantal jaren geleden. Waarschijnlijk opgeruimd door particuliere acties. Ook hier liggen slechts een tiental plastic waterflessen en we besluiten met een zak aan land te gaan en het afval op te ruimen. Strand is weer schoon opgeruimd.



Vanuit de bergen komt er een kleine droge rivierbedding naar het strand. Een ideaal wandelpad dat we morgen in de ochtend willen volgen. Wel is de volgende dag de wind gedraaid waardoor we vlak voor een steile rotswand aan lagerwal liggen. We hebben voldoende vertrouwen in ons Rocna anker en gaan met de bijboot aan land waar een groep wilde geiten ons



welkom heet.

Het is een prachtige wandeling door een ruig gebied vol rotsen en bomen.



Ook zie ik weer de eikenboom of eigenlijk moet ik misschien zeggen de eikeltjesboom. De boom ziet er met zijn hulstachtige blaadjes niet uit als de ons



bekende eikenboom, maar hij zit wel vol eikels. In de Odysseus van Homerus wordt gesproken over de eikenbomen die overadig voorkomen op het eiland van Odysseus. Voor de Nederlandse archeoloog Goedkoop was dat o.a. de aanleiding om te verkondigen dat het thuisland Ithaka van Odysseus niet het huidige Ithaka is maar dat dat Cephalonië moet zijn.

Als Nelie stopt vanwege haar etalagebeen loop ik nog een tijd verder de rivierbedding op. Een prachtig woest pad met veel begroeiing. De wilde zeeui staat overal in bloei en ik zie ook een merkwaardige paddenstoel die op een stuifzwam lijkt.



De zeeui van 1,5 m hoog

Het pad wordt steeds steiler en na een half uur moet ik me geweld aan doen om niet verder te klauteren. Het is



adembenemend mooi. Op weg terug naar de boot zie ik op een grote steen onder water iets wat op mossels lijkt. Het blijken inderdaad net zulke mossels te zijn als die we op de Waddenzee plukken en ik verheug me al op een heerlijk maaltje mosselen. Helaas blijkt er nauwelijks iets in de schelpen te zitten en wat er in zit ziet er modderig uit. Die hoeven we verder ook niet meer te plukken.

Dan de volgende dag maar voor anker bij het restaurant de drie umbrella's. Om daar te komen moeten we ruim 100 m door enkeldiep water lopen met de bijboot op sleeptouw. Ondanks de positieve recensies viel het eten ons tegen en was het het duurste restaurant op deze reis. Tot nu toe waren we met zijn tweetjes maximaal € 33 kwijt voor een etentje (1/2 l wijn, een ouzo, een voorafje, een hoofdschotel en een Griekse salade) terwijl we nu wel € 53 kwijt waren. Nog niet veel voor Nederlandse begrippen, maar alles is relatief. Als we terug waden door het water zijn we blij een lamp aan boord aangestoken te hebben. Het is stikdonker en zonder die lamp was de kans groot dat we de boot niet hadden gevonden. In ieder geval hebben we de drie parasollen die in het water staan niet gezien terwijl we er vlak langs gekomen moeten zijn.

We willen vandaag naar Argostoli, de hoofdstad van Cephalonië. Voor we dat doen gaan we weer naar de andere kant van de 2 km brede baai waar we een prachtig baaitje gezien hebben. Daar gaan we eerst koffiedrinken en lunchen.



Inderdaad een prachtige verlaten baai waar we het anker in 4 m water vlak bij het strand laten vallen. Als we aan land gaan neem ik een lege vuilniszak mee om plastic afval te verzamelen. Een kleine moeite en het geeft een voldaan gevoel dat je een strand schoner achterlaat dan je het aangetroffen hebt. De lunch is op en

het is harder gaan waaien. Met alleen de fok zeilen we in anderhalf uur met de wind van achter en een vaartje van ruim 4 kn naar Argostoli.

Altijd spannend als je in een onbekende haven aankomt. Hoe zijn de ligplaatsen en is er wel plaats voor ons? Nu helemaal want er staat inmiddels een wind van 5 Bft die de baai van Argostoli in waait en daar onstuimig water veroorzaakt. Aan de kade van de stad liggen zeilboten, maar aan de beweging van de masten te zien liggen ze daar niet comfortabel. We zoeken een grote jachthaven in aanbouw. Nou ja aanbouw, 25 jaar geleden hebben ze grote betonnen kaden aangelegd waarna de bouw stil is gevallen. Nu zijn er de betonnen kaden zonder faciliteiten en je licht er in een soort scheepswerkhof.



Dit gebeurt er als je boot lang genoeg tegen de kade schavielt

Scheepswrakken op de kant en verlaten schepen in het water die wachten tot ze

ook een keer zullen zinken. We liggen langsij aan de kade en met voldoende stootkussens durven we de Alcedo achter te laten en naar de stad Agostoli te gaan. Wel doen we voor de eerste keer in Griekenland de boot op slot.

De stad ligt aan de andere kant van de baai en is bereikbaar via een wandelweg



van 600 m die dwars over de baai is gebouwd. Dus vouwfietsen tevoorschijn halen en de stad verkennen. Dat verkennen ontvaard in het zoeken van een fietsenmaker. De stuurstang van één van de fietsen breekt. Verbazend dat in zo een toch wel grote stad iedereen de fietsenmaker weet. En gelukkig worden we ook steeds naar dezelfde fietsenmaker verwezen. Helaas de siësta van de fietsenmaker duurt tot 19.00, dus voldoende tijd om op een terrasje neer te strijken. We zijn op het goede adres, een echte werkplaats met overal fietsonderdelen. De aardige fietsenmaker zegt dat het niet meer te maken is, maar op mijn vraag of het gelast kan worden zegt hij dat het moeilijk zal zijn (dun materiaal en geen gewoon ijzer) maar dat hij iemand kent die het misschien wel kan. De volgende ochtend na 11.00 kunnen we terugkomen.

Aan boord maakt Nelie zuurkool met worst. Heel toepaselijk die winterkost, want 's ochtends is het koud aan boord. Nog maar 21 graden. We zitten koffie te drinken in de kuip als er vlakbij ons een

prachtige haast nieuwe zeilboot wordt



aangelegd met behulp van een motorboot. Er moet iets aan de hand zijn en als we gaan kijken blijkt de boot deze nacht van binnen helemaal uitgebrand te zijn. De huurders zijn vertrokken. We horen dat er dit jaar al 40 schepen zijn afgebrand in de Ionische zee. Deze maand alleen op Cephalonië al drie. Niet te geloven.

Nelie loopt naar de fietsenmaker als therapie voor haar etalagebeen en ik ga later op de fiets. Helaas de lasser heeft nog geen tijd gehad maar zal dat waarschijnlijk later op de dag wel hebben. We wachten het af.



De lichtblauwe boot is de Alcedo met dwars daarachter het uitgebrande schip.